

dog øjensynlig nu kan faa, da deres Forhold ere ganske tilsvarende til Forholdene under de civile Etater, end ikke fremlægge Forslag til en fuldstændig Lønningsrevision for Hær og Flaade? Hvis jeg havde stillet mig saaledes, mener jeg, jeg vilde have handlet uret mod disse Folk. Derfor har jeg anmeldt mine Forslag sammen med mine Kollegers Forslag og udarbejdet dem paa ganske samme Grundlag som disse, og jeg tror, at Rigsdagen handler ret ved at vedtage disse Forslag; thi de Folk, som der her er Tale om, sidde, som sagt, gennemgaaende med meget smaa Lønninger, og man kræver deres Arbejde af dem lige saa godt som af dem, der ere Tjenestemænd i andre Etater.

Nu er det en Selvfølge, at under Forhandlingen angaaende disse Forslag er jeg villig til at forhandle baade om det ene og det andet Punkt i Forslagene og om Ændringer deri, for saa vidt man kan paapege mig Ændringer, som virkelig ere Forbedringer af Forslagene eller i alt Fald efter min Mening ikke gøre Fortræd, men tværtimod kunde være ønskelige. Men naar jeg opfordrer det høje Ting til at agte vel paa Rammerne for Lovforslagene, maa jeg selvfølgelig selv agte paa Rammerne, og naar min Kollega, Finansministeren, meget bestemt holder paa, at her ligger et stort Tilbud fra Statskassens Side, og vi nødig skulde gaa ud derover, maa jeg fornuftigvis ogsaa iagttage dette Hensyn.

En stor Del af de Henvendelser, som ere rettede til mig i disse Dage, ere af den Art, at de bedst forhandles i Udvalget. Jeg skal derfor ikke opholde mig længe ved dem, jeg frygter, det vilde trætte det høje Ting og ikke føre til noget praktisk Udbytte. Det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) nævnte Amtsrådernes Pligt til at antage militære som Arrestforvarere osv. og beklagede sig derover. Nu tror jeg, at det for disse Tjenesters Besørgelse var ganske godt, om Købstæderne havde den samme Pligt, thi man vil i Virkeligheden vanskeligt finde Arrestforvarere og Politibetjente osv., der ere bedre disciplinerede og mere vante til Orden og Punktighed end netop afskedigede Underofficerer. Men paa den anden Side er det selvfølgelig ikke saa stor en Ting, at jeg vilde lade noget springe eller strande derpaa. Det er noget, vi kunne tale om.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Parkov) omtalte i Gaar forskellige Enkeltheder i Forslagene. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa,

men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at meget af det, han sagde, specielt om Marinens Forhold, var baaret af en ensidig Betragtning. Det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem sagde eller i hvert Fald vil indrømme. Det er jo en Opfattelse, der stammer fra vedkommende Tjenestemænd. Men i Anledning af disse Udtalelser kunde jeg dog have Lyst til at vise, hvorledes Stillingen er netop paa dette Omraade. Det ærede Medlem tog ved sine Udtalelser ikke Hensyn til, at Forholdene ude paa Værftet ikke kunne sammenlignes med Forholdene almindeligvis paa Arbejdspladserne. For det første gælder 8-Timers Arbejdsdagen derude, og det kan man ikke undlade at tage Hensyn til ved Fastsættelsen af Lønnen. For det andet kan man ikke uden videre sammenligne Fyrbøderne under Marinen med Fyrbøderne under Statsbanedriften. Disse arbejde som bekendt i deres Fag hele Aaret igennem, Dag for Dag, hvorimod Marinens Fyrbødere kun arbejde en lille Del af Aaret som Fyrbødere, men en stor Del af Aaret som Tjenestemænd ved Værftet. Den Tid af Aaret, de arbejde som Fyrbødere, faa de særligt Tillæg, og hvis man efter dette Tillæg regner deres Lønning ud for hele Aaret som Fyrbødere, ville de komme betydelig højere op. Der er saaledes forskellige Hensyn, der maa tages, hvis man vil sammenligne Tjenestemændenes Løn paa Værftet med andre Etaters Tjenestemænd og vil være retfærdig nota bene. Man maa tage Hensyn til den 8-Timers Arbejdsdag, som giver dem Tid til at paa tage sig Overarbejde. De have ogsaa Akkordarbejde derude, som lønnes bedre, saa at i Virkeligheden Værftets Haandværkere af 1ste Klasse kunne tjene 200 til 250 Kr. ekstra om Aaret ved Overarbejde og Akkordarbejde.

Men der var desuden en Paastand, som det ærede Medlem fremsatte, og som naturligvis ogsaa er bleven fremsat for ham, om at Lønningslovene ere fra 1868 og ikke ere blevne reviderede efter 1868. Ved den Paastand vil jeg opholde mig lidt, da jeg mener, at den ikke i Realiteten er rigtig, om den end formaliter nok kan fremsættes. Den Lønning, som blev fastsat i 1868 for disse Folk, er i Virkeligheden mere end fordoblet siden. Nu, naar dette Lovforslag bliver vedtaget, er den ikke saa lidt over 100 pCt. større end i 1868, og det er dog en reel Revision. Jeg skal ganske kort sige, hvorledes det er gaaet til, navnlig i de senere Aar. Lønningerne paa Orlogsværftet ere gentagende forbedrede siden 1868.